

ŘÍM 2017

(aneb Co je to italská domácnost?)

(Poznámka učitele: Následující text vznikl jako malé shrnutí poznámek a zápisků, jež pořídili septimánští účastníci dubnové cesty do Říma. Jejich úkolem bylo mj. zachytit, jak vyhlíží – řečeno názvem tohoto malého projektu – ŘÍMSKÁ STŘEDOSTAVOVSKÁ DOMÁCNOST 2017. Pokud vás bude zajímat pohled výrazně širší, najdete příslušnou studii na www.gml.cz; přikládáme také ukázkou jednoho z „římských“ pozorování, z nichž autorky tohoto textu vycházely.

Stanislav Zajíček)

V neděli 26. března 2017 vyrazila septima do Říma. Nikdo z účastníků nezapomněl na čtyři základní P (pas, peníze, pojištění a posun času), a tak jsme úderem šesté hodiny a desáté minuty večerní opustili autobusové nádraží Zvonařka a vydali se do neznáma. Po sedmnácti dlouhých hodinách, tedy už v pondělí, jsme konečně vystoupili z autobusu. Přivítalo nás deštivé počasí na nádraží Tiburtina a o něco později naši noví italská kamarádi na Laurentině, konečné stanici metra B.

Program byl po celý týden poměrně nabitý a počasí krásné. Prohlédli jsme si některé z hlavních římských památek a ocitli se na známých místech. Mimo jiné stojí za zmínku Colosseum, Forum Romanum, Vittoriano, Piazza Navona, Piazza di Spagna, Piazza del Popolo, Campo de' Fiori, Pantheon nebo bazilika sv. Petra ve Vatikánu. Také jsme si udělali jednodenní výlet do poměrně zachovalého antického městečka Ostia Antica a někteří se toho dne dokonce koupali v moři (asi 15°C).

Protože se jednalo o studentskou výměnu, dostal každý z Čechů „svého“ Itala. Zažili jsme tedy na vlastní kůži to, čemu se běžně říká italská domácnost. V tomto textu se s vámi

podělíme o své zážitky, kterých bylo do našeho návratu do Brna v pondělí 3. dubna až dost.

Utíky: Naším školním úkolem byla analýza italského modelu domácnosti. Pracujeme s šestidenním vzorkem za nedostatku spánku. A nadbytkem jídla.

Synky: Vztahy mezi Římany jsou velmi vřelé. O tom mě přesvědčilo i netradiční přivítání, kdy se mi tehdy ještě neznámá Ilaria na stanici metra vrhla kolem krku a uvítala mě polibkem na tváře. Když si všimla mého zaraženého výrazu, nejspíš jí došlo, že tento způsob přivítání u nás není příliš obvyklý. Obecně vzato jsou všichni Římané hodně komunikativní; při návštěvě kavárny se spolu běžně dávali do řeči i cizí lidé. Zrovna v tomto ohledu se máme co učit. Na druhou stranu organizace, pravidla či nějaký řád, to tu vůbec nefungovalo. Běžně se stávalo, že většina Italů přišla na sraz o hodinu později, a nikdo nevěděl, kam se jde. Autobusové jízdní řády tu snad neexistují a na přechody nebo dopravní pruhy se tady nehraje. Přesto má tento bezstarostný život své kouzlo. Nezažila jsem, že by byl někdo z Římanů ve stresu nebo si na cokoli stěžoval. Oni takoví prostě jsou, jak i sami říkají.

Skůťa: Po krušné cestě do bytu mě pohltilo teplo a žár z otevřeného krbu, který se vyjímal uprostřed obývacího pokoje. Jeden člen rodiny se na mě vrhl už u dveří, štěkal a vrčel, takové

to klasické přátelské uvítání. U krbu seděl shrbený můj nový týdenní tatínek a zubil se na mě vřelým úsměvem, zpoza rohu vykukovala stejně vřele se usmívající maminka.

Radli: Byla jsem si stoprocentně jistá, že pokud se Federiky zeptám, jakou má být dominantu, odpoví mi, že je to kuchyně. Ještě mě napadla jídelna. Zkrátka buď místnost, kde se jí, nebo místnost, kde se jídlo připravuje. K mému překvapení byla její odpověď... my mother. Ok, to jsem nečekala. Svou odpověď pak vysvětlila. Dominantou je její mamka, protože ví, kde co je, a všem říká, co mají dělat. Když jsem se tak nad tím zpětně zamýšlela, vlastně to dávalo smysl, ona opravdu tak nějak všechno řídila. Takže ne jídelna, ne kuchyň, ale osoba, která to všechno jídlo chystá – mamča.

Márty: Většinu společných chvil si rodina užívá při jídle. Když obědvají nebo večeří, všichni sedí společně u jednoho stolu. Taková běžná italská večeře má tři až čtyři chody, na což si musíte zvyknout, abyste se příliš nenajedli z prvního a pak zvládli další. Jídlo se většinou zapíjí dobrým bílým nebo červeným vínem.

Ilča: Martinini rodiče, kteří měli, jak mi Martina napsala, mluvit pouze a jenom anglicky, nakonec mluvili pouze a jenom italsky. Takže každá společná večeře, trvající přibližně hodinu, pro mě byla něco jako tenisový zápas: jejich konverzace byla tenisový míček, já se střídavě dívala z jednoho na druhého a marně jsem se snažila zachytit alespoň hlavní myšlenku rozhovorů.

Zenon: Co se týče způsobu, jakým Italové řídí auta, jsou všechny stereotypy pravdivé. Italové všechna pravidla berou jako nezávazná doporučení, hlavně ta rychlostní, a jakákoliv forma zákazového nebo příkazového značení je příliš netíží. Policie v Itálii zřejmě nedává pokuty a nebere řidičáky za přestupky, protože po jedné z cest autem, kterou jsem absolvoval, by v Česku skončil řidič bez řidičského průkazu na několik let. V autě taky musí neustále hrát rádio, ke kterému se vždy zpívá.

Štěpa: Největší zážitek jsem měla z cest autem. Vždy se pustila hudba „na plný koule“ a všichni jsme zpívali hitovky, které by si člověk jinde než v autě nepustil. Kdo zpíval nejhlasitěji, dostal vždy na konci jízdy čokoládu z tajné přihrádky na palubní desce.

Chuck: Bytová zástavba mi připomínala spíše panelákové sídliště, jediný rozdíl se nacházel v množství zeleně, která zde bylo vysazena, a v balkónech, jež byly obrovské a plné květin. V domě se nacházel výtah, a protože měl dům pouze čtyři patra, považoval jsem ho za zbytečný. Italové ho nicméně hojně využívali. Když jsem vstoupil do bytu, několik rozdílů oproti naší domácnosti jsem našel hned. Všude ležely spousty předmětů, fotek rodiny i náhodně odložených věcí. V dětských pokojích visely plakáty oblíbených osobností, ať už sportovních či hudebních. Dále zde byly dva balkóny a dvě koupelny, což v Česku v bytových

domech také nebývá běžné. Lišilo se i elektronické vybavení bytu, domnívám se, že u nás jsou spíše preferovány počítače, tablety a notebooky, v italské rodině byl pouze jeden počítač, ale zato měl každý svou vlastní televizi.

Jáša: Okamžitě po návratu domů mi chyběly teplé večere, u kterých se sešla celá rodina. Když jsem doma dostal chleba se šunkou a sýrem, byl to pro mne šok a hned jsem začal vzpomínat na tříchodové večere se skleničkou vína.

Utíky: Jaký je z mé zkušenosti italský způsob života? Ve zkratce chaotický a nevyvážený, po delší časový úsek pro „seveřana“ těžce stravitelný, ale rozhodně s určitým kouzlem. Z mého pohledu a zkušenosti tato výměna určitě stála za to a zcela jistě bych jela znovu.

Vaši Římáni

(t. j. Štěpánka Divišová, Judita Horová, Dominik Hruža, David Jašek, Pavlína Ježíková, Tereza Kadláčková, Barbora Kopecká, Ilona Kotásková, Ondřej Krejčí, Kristýna Matoušková, Filip Mihalovič, Jiří Mikolášek, Monika Mucsková, David Ondráček, Klára Přibáňová, Anna Rusínová, Jakub Skutil, Zenon Starčuk, Kateřina Synková, Martin Strachoň, Richard Uher a Kateřina Utíkalová v doprovodu Evy Zajíčkové a Stanislava Zajíčka)

(Sofia, Lucrezia, Emanuele, Giordano, Carlotta, Federica A., Giorgia, Martina, Luca, Claudia, Irene, Angela, Ludovica, Gabriele, Federica D., Alice, Greta, Lorenzo, Ilaria, Michela M., Nicoletta, Michela R. a mnoho dalších italských přátel)

Zpracovaly Pavlína Ježíková a Klára Přibáňová, 7.AV